

Fill Your Own Cup Year Two - Omer Series – Moshe's Leadership

Session Three – Moshe Prays for the Egyptian

I. Moshe Prays for Egypt Four Times

A. צפרדע - Frogs

1) Exodus 7:25 – 8:11

When seven days had passed after God struck the Nile, God said to Moses, "Go to Pharaoh and say to him, 'Thus says God: Let My people go that they may worship Me.

If you refuse to let them go, then I will plague your whole country with frogs.

The Nile shall swarm with frogs, and they shall come up and enter your palace, your bedchamber and your bed, the houses of your courtiers and your people, and your ovens and your kneading bowls.

The frogs shall come up on you and on your people and on all your courtiers."...

Then Pharaoh summoned Moses and Aaron and said, "Plead with God to remove the frogs from me and my people, and I will let the people go to sacrifice to God."

And Moses said to Pharaoh, "You may have this triumph over me: for what time shall I plead in behalf of you and your courtiers and your people, that the frogs be cut off from you and your houses, to remain only in the Nile?"

"For tomorrow," he replied. And [Moses] said, "As you say—that you may know that there is none like God our God; the frogs shall retreat from you and your courtiers and your people; they shall remain only in the Nile."

Then Moses and Aaron left Pharaoh's presence, **and Moses cried out to God in the matter of the frogs which God had inflicted upon Pharaoh.**

And God did as Moses asked: the frogs died out in the houses, the courtyards, and the fields.

And they piled them up in heaps, till the land stank.

But when Pharaoh saw that there was relief, he became stubborn and would not heed them, as God had spoken.

וַיֹּאמֶר יְהוָה אֶל־מֹשֶׁה בֹּא אֶל־פַּרְעֹה
וְאָמַרְתָּ אֵלָיו כֹּה אָמַר יְהוָה שְׁלַח אֶת־
עַמִּי וַיַּעֲבֹדֵנִי:

וְאִם־מָאֵן אַתָּה לְשַׁלַּח הִנֵּה אֲנֹכִי נֹגֵף
אֶת־כָּל־גְּבוּלְךָ בַּצִּפְרָדַיִם:

וְשִׁרְךָ הִיאָר צִפְרָדַיִם וְעַל־וְגָאוֹ
בְּבֵיתְךָ וּבְחֹדֶר מִשְׁכְּבְּךָ וְעַל־מִטְתְּךָ
וּבְבֵית עֲבָדֶיךָ וּבְעַמְּךָ וּבְתַנּוּרֶיךָ
וּבְמִשְׁאָרֹתֶיךָ: ...

וַיִּקְרָא פְרַעְה לְמֹשֶׁה וּלְאַהֲרֹן וַיֹּאמְרוּ
הִעֲתִירוּ אֵלֵינוּ וְיִסֹּר הַצִּפְרָדַיִם
מִמֶּנִּי וּמֵעַמִּי וְאֶשְׁלַחָה אֶת־הָעַם
וַיַּזְכְּחוּ לַיהוָה:

וַיֹּאמֶר מֹשֶׁה לְפַרְעֹה הִתְפָּאֵר עָלַי
לְמַתִּי אֶעֱתִיר לָךְ וְלַעֲבָדֶיךָ וְלַעֲמֶיךָ
לְהַכְרִית הַצִּפְרָדַיִם מִמֶּךָ וּמִבְּתֶיךָ בֶּקַּח
בִּיאָר תִּשְׁאָרְנָה:

וַיֹּאמֶר לְמַחֵר וַיֹּאמֶר כְּדַבַּרְךָ לְמַעַן
תֵּדַע כִּי־אֵין כִּי־הוּא אֱלֹהֵינוּ:

וְסִרּוֹ הַצִּפְרָדַיִם מִמֶּךָ וּמִבְּתֶיךָ
וּמֵעַבְדֶּיךָ וּמֵעַמְּךָ בֶּקַח בִּיאָר תִּשְׁאָרְנָה:

וַיֵּצֵא מֹשֶׁה וְאַהֲרֹן מֵעַם פְּרַעְה וַיִּצְעַק
מֹשֶׁה אֶל־יְהוָה עַל־דָּבַר הַצִּפְרָדַיִם
אֲשֶׁר־שָׁם לְפָנָיו:

וַיַּעַשׂ יְהוָה כְּדִבְרֵי מֹשֶׁה וַיָּמָתוּ
הַצִּפְרָדַיִם מִן־הַבָּתִּים מִן־הַחֲצֹרֹת
וּמִן־הַשָּׂדֵה:

וַיִּצְבְּרוּ אֹתָם חֲמָרָם חֲמָרָם וַתִּבָּאֵשׁ
הָאָרֶץ:

וַיֵּרָא פְרַעְה כִּי הִיטָה הָרוּחָה וְהַכֶּבֶד
אֶת־לְבֹו וְלֹא שָׁמַע אֱלֹהִים כְּאֲשֶׁר דִּבֶּר
יְהוָה:

B. ערוב – Wild Animals (JPS translates as Insects)

2) Exodus 8:16 - 28

And God said to Moses, "Early in the morning present yourself to Pharaoh, as he is coming out to the water, and say to him, 'Thus says God: Let My people go that they may worship Me.

For if you do not let My people go, I will let loose swarms of insects against you and your courtiers and your people and your houses; the houses of the Egyptians, and the very ground they stand on, shall be filled with swarms of insects...

Pharaoh said, "I will let you go to sacrifice to God your God in the wilderness; but do not go very far. Plead, then, for me."

וַיֹּאמֶר יְהוָה אֶל־מֹשֶׁה הִשָּׁכֶם בְּבֹקֶר
וְהִתְיַצֵּב לִפְנֵי פְרַעְה הִנֵּה יוֹצֵא הַמַּיִמָּה
וְאָמַרְתָּ אֵלָיו כֹּה אָמַר יְהוָה שְׁלַח עַמִּי
וַיַּעֲבֹדֵנִי:

כִּי אִם־אֵינְךָ מְשַׁלַּח אֶת־עַמִּי הִנְנִי
מְשַׁלֵּיחַ בָּךְ וּבְעַבְדֶּיךָ וּבְעַמְּךָ וּבְבְתֶיךָ אֶת־
הָעֶרֶב וּמִלֹּאֹ בָתִּי מִצֹּרִים אֶת־הָעֶרֶב וְגַם
הָאֲדָמָה אֲשֶׁר־הֵם עָלֶיהָ:

וַיֹּאמֶר פְּרַעְה אֲנֹכִי אֶשְׁלַח אֶתְכֶם
וּזְבַחְתֶּם לַיהוָה אֱלֹהֵיכֶם בְּמִדְבָּר רַק
הֲרַחֵק לֹא־תֵר חִיקוֹ לְלִכְתּוֹ הִעֲתִירוּ
בְּעָדִי:

And Moses said, "When I leave your presence, I will plead with God that the swarms of insects depart tomorrow from Pharaoh and his courtiers and his people; but let not Pharaoh again act deceitfully, not letting the people go to sacrifice to God."

So Moses left Pharaoh's presence and pleaded with God.

And God did as Moses asked: He removed the swarms of insects from Pharaoh, from his courtiers, and from his people; not one remained. But Pharaoh became stubborn this time also, and would not let the people go.

וַיֹּאמֶר מֹשֶׁה הִנֵּה אֲנִי יוֹצֵא מֵעַמְּךָ
וְהִעֲתִירְתִּי אֶל־יְהוָה וְסָר הָעָרֹב מִפְּרֹעָה
מֵעַבְדֶּיךָ וּמֵעַמּוֹ מִחֹר וְכָּאֵלֶּיֶךָ פְּרֹעָה
הַתֵּל לְבִלְתִּי שַׁלַּח אֶת־הָעֹלָם לְזִבְחָה
לַיהוָה:

וַיֹּצֵא מֹשֶׁה מֵעַם פְּרֹעָה וַיַּעֲתֵר אֵל־יְהוָה:

***וַיַּעַשׂ יְהוָה כְּדִבְרֵי מֹשֶׁה וַיִּסָּר הָעָרֹב מִפְּרֹעָה מֵעַבְדֵי וּמֵעַמּוֹ לֹא נִשְׁאַר אֶחָד:
וַיִּכְבַּד פְּרֹעָה אֶת־לְבוֹ גַּם בַּפֶּעַם הַזֹּאת
וְלֹא שַׁלַּח אֶת־הָעָם:***

C. ברך – Hail

3) Exodus 9:13 – 25

God said to Moses, "Early in the morning present yourself to Pharaoh and say to him, 'Thus says God, the God of the Hebrews: Let My people go to worship Me. For this time I will send all My plagues upon your person, and your courtiers, and your people, in order that you may know that there is none like Me in all the world.

I could have stretched forth My hand and stricken you and your people with pestilence, and you would have been effaced from the earth.

Nevertheless I have spared you for this purpose: in order to show you My power, and in order that My fame may resound throughout the world. Yet you continue to thwart My people, and do not let them go!

This time tomorrow I will rain down a very heavy hail, such as has not been in Egypt from the day it was founded until now.

Therefore, order your livestock and everything you have in the open brought under shelter; every man and beast that is found outside, not having been brought indoors, shall perish when the hail comes down upon them!" ...

Thereupon Pharaoh sent for Moses and Aaron and said to them, "I stand guilty this time. God is in the right, and I and my people are in the wrong.

Plead with God that there may be an end of God's thunder and of hail. I will let you go; you need stay no longer."

Moses said to him, "As I go out of the city, I shall spread out my hands to God; the thunder will cease and the hail will fall no more, so that you may know that the earth is God's.

But I know that you and your courtiers do not yet fear God God."

Now the flax and barley were ruined, for the barley was in the ear and the flax was in bud;

but the wheat and the emmer were not hurt, for they ripen late. –

Leaving Pharaoh, Moses went outside the city and spread out his hands to God: the thunder and the hail ceased, and no rain came pouring down upon the earth.

But when Pharaoh saw that the rain and the hail and the thunder had ceased, he became stubborn and reverted to his guilty ways, as did his courtiers.

So Pharaoh's heart stiffened and he would not let the Israelites go, just as God had foretold through Moses.

וַיֹּאמֶר יְהוָה אֶל־מֹשֶׁה הֲשִׁבֶנָּה בִּבְרֹךְ
וְהִתְנַצֵּב לִפְנֵי פְרֹעָה וְאָמַרְתָּ אֵלָיו כֹּה
אָמַר יְהוָה אֱלֹהֵי הָעִבְרִים שַׁלַּח אֶת־עַמִּי וַיַּעֲבֹדֵנִי:

כִּי | בַּפֶּעַם הַזֹּאת אֲנִי שַׁלַּח אֶת־כָּל־מִגְפְּתִי אֶל־לְבָבְךָ וּבְעַבְדֶּיךָ וּבְעַמְּךָ
בְּעָבֹר תִּדְעַ כִּי אִין כָּמֹנִי בְּכָל־הָאָרֶץ:
כִּי עַתָּה שְׁלַחְתִּי אֶת־יָדִי וְאָף אוֹתְךָ
וְאֶת־עַמְּךָ בְּדָבָר וּתְכַחֵד מִן־הָאָרֶץ:
וְאוֹלָם בְּעָבֹר זֹאת הָעֲמִידוֹתֶיךָ בְּעָבֹר
הָרִאשׁוֹנָה אֶת־כִּחִי וְלִמְעַן סִפֵּר שְׁמִי
בְּכָל־הָאָרֶץ:

עוֹדָךְ מִסְתַּוְּלָל בְּעַמִּי לְבִלְתִּי שַׁלַּח:
הֲנִי מִמְטִיר כֶּעֶת מֹחַר בְּרֹד כְּבֹד
מֵאֵד אֲשֶׁר לֹא־הָיָה כְּמוֹהוּ בְּמִצְרַיִם
לְמִרְהוּיֹם הַיּוֹסֵדָה וְעַד־עַתָּה:
וְעַתָּה שַׁלַּח הֲעֵז אֶת־מִקְנֶךָ וְאֶת־כָּל־אֲשֶׁר לָךְ בַּשָּׂדֶה כִּלְהֻאֲדָם וְהִבְהֵמָה
אֲשֶׁר־יִמָּצֵא בַּשָּׂדֶה וְלֹא יֵאָסֹף הַבֵּיתָה
וַיִּבֹד עֲלֵהֶם הַבְּרֹד וּמָתוּ: ...

**וַיִּשְׁלַח פְּרֹעָה וַיִּקְרָא לְמֹשֶׁה וּלְאַהֲרֹן
וַיֹּאמֶר אֲלֵהֶם חֲטָאתִי הַפֶּעַם יְהוָה
הַצַּדִּיק וְאֲנִי וְעַמִּי הַרְשָׁעִים:**

**הִעֲתִירוּ אֶל־יְהוָה וְיִבֶּה מִהִית קֶלֶת
אֱלֹהִים וּבְרֹד וְאֶשְׁלַח אֶתְכֶם וְלֹא
תִסָּכֹן לַעֲמֹד:**

**וַיֹּאמֶר אֵלָיו מֹשֶׁה כִּצָּאתִי אֶת־הָעִיר
אֶפְרָשׁ אֶת־כָּפִי אֶל־יְהוָה הַקָּלוֹת
יִחְדְּלוּ וְהַבְּרֹד לֹא יִהְיֶה־עוֹד לְמַעַן
תִּדְעַ כִּי לַיהוָה הָאָרֶץ:**

**וְאֵתָה וְעַבְדֶּיךָ יִזְעָתִי כִּי טָרָם
תִּירָאוּן מִפְּנֵי יְהוָה אֱלֹהִים:
וְהַפְשַׁתָּה וְהַשְׁעֵרָה נִכְתָּה כִּי הַשְׁעֵרָה
אֲבִיב וְהַפְשַׁתָּה גִבְעֹל:**

**וְהַחֲסָה וְהַכְסִּמָּת לֹא נָכוּ כִּי אֶפִּילָת
הַנֵּחַ:**

**וַיֹּצֵא מֹשֶׁה מֵעַם פְּרֹעָה אֶת־הָעִיר
וַיִּפְרָשׁ כָּפִיו אֶל־יְהוָה וַיִּחְדְּלוּ הַקָּלוֹת
וְהַבְּרֹד וּמִטֵּר לֹא־נָתַף אֲרָצָה:**

**וַיֵּרָא פְּרֹעָה כִּי־חָדַל הַמִּטֵּר וְהַבְּרֹד
וְהַקָּלוֹת וַיִּסָּף לַחֲטֹא וַיִּכְבַּד לְבוֹ הוּא
וְעַבְדָּיו:**

**וַיִּחְזַק לֵב פְּרֹעָה וְלֹא שַׁלַּח אֶת־בְּנֵי
יִשְׂרָאֵל כְּאֲשֶׁר דִּבֶּר יְהוָה בְּיַד־מֹשֶׁה:**

D. ארבה – Locusts

4) Exodus 10:1-20

Then God said to Moses, "Hold out your arm over the land of Egypt for the locusts, that they may come upon the land of Egypt and eat up all the grasses in the land, whatever the hail has left."

So Moses held out his rod over the land of Egypt, and God drove an east wind over the land all that day and all night; and when morning came, the east wind had brought the locusts.

Locusts invaded all the land of Egypt and settled within all the territory of Egypt in a thick mass; never before had there been so many, nor will there ever be so many again.

They hid all the land from view, and the land was darkened; and they ate up all the grasses of the field and all the fruit of the trees which the hail had left, so that nothing green was left, of tree or grass of the field, in all the land of Egypt....

Pharaoh hurriedly summoned Moses and Aaron and said, "I stand guilty before God your God and before you."

Forgive my offense just this once, and plead with God your God that He but remove this death from me."

So he left Pharaoh's presence and pleaded with God.

God caused a shift to a very strong west wind, which lifted the locusts and hurled them into the Sea of Reeds; not a single locust remained in all the territory of Egypt.

But God stiffened Pharaoh's heart, and he would not let the Israelites go.

וַיֹּאמֶר יְהוָה אֶל־מֹשֶׁה נִטָּה יָדְךָ עַל־אֶרֶץ
מִצְרַיִם בְּאֲרָבָה וַיַּעַל עַל־אֶרֶץ מִצְרַיִם
וַיֹּאכַל אֶת־כָּל־עֵשֶׂב הָאֲרָץ אֶת־כָּל־אֲשֶׁר
הָשְׂאִיר הַבָּרָד:

וַיֵּט מֹשֶׁה אֶת־מִטְהוֹ עַל־אֶרֶץ מִצְרַיִם
וַיְהִי נֶהָג רוּחַ קָדִים בְּאֶרֶץ כְּנָעִים
הַהוּא וְכָל־הָלַיְלָה הַבֹּקֶר הָיָה וְרוּחַ
הַקָּדִים נֹשֵׂא אֶת־הָאֲרָבָה:

וַיַּעַל הָאֲרָבָה עַל־כָּל־אֶרֶץ מִצְרַיִם וַיָּנַח
בְּכָל־גְּבוּל מִצְרַיִם כָּבֵד מְאֹד לִפְנֵי לֹא־
הָיָה כֵן אֲרָבָה כָּמֹהוּ וַאֲחֵרָיו לֹא יִהְיֶה
כֵּן:

וַיִּכַּס אֶת־עֵינֵי כָל־הָאֲרָץ וַתִּחְשֹׁךְ הָאֲרָץ
וַיֹּאכַל אֶת־כָּל־עֵשֶׂב הָאֲרָץ וְאֶת־כָּל־פְּרִי
הָעֵץ אֲשֶׁר הוֹתִיר הַבָּרָד וְלֹא־נֹתַר כָּל־
יֵרֶק בָּעֵץ וּבְעֵשֶׂב הַשָּׂדֶה בְּכָל־אֶרֶץ
מִצְרַיִם:

וַיִּמְהַר פָּרְעֹה לִקְרֹא לְמֹשֶׁה וּלְאַהֲרֹן
וַיֹּאמֶר חַטָּאתִי לִיהוָה אֱלֹהֵיכֶם וְלָכֶם:

וְעַתָּה שָׂא נָא חַטָּאתִי אִךְ הַפֹּעַם
וְהַעֲתִירוּ לִיהוָה אֱלֹהֵיכֶם וְיִסַּר מַעֲלִי
רַק אֶת־הַמּוֹת הַזֶּה:

וַיָּצֵא מִמֶּם פָּרְעֹה וַיַּעֲתֵר אֵלֵיהֶם:
וַיִּהְיֶה יְהוָה רוֹחַ צֶהֱרָה מֵאֵד וַיִּשָּׂא
אֶת־הָאֲרָבָה וַיִּתְקַעְהוּ בְּמַח־סוּף לֹא
נִשְׁאָר אֲרָבָה אֶחָד בְּכָל־גְּבוּל מִצְרַיִם:
וַיִּחַזַּק יְהוָה אֶת־לֵב פָּרְעֹה וְלֹא שָׁלַח אֶת־
בְּנֵי יִשְׂרָאֵל:

II. What is the nature of Moshe's Prayer?

5) Abarbanel, Exodus 7:26

It seems to me that Moshe Rabbeinu said to Pharaoh **on his own, without a divine command**, "Glorify yourself over me: for what time shall I plead on behalf of you, etc.," and Pharaoh replied "tomorrow." Therefore, Moshe was afraid that perhaps God's will was that the plague of frogs should last for seven days, just as it did for the plague of blood, and that Moshe truncated its length without divine permission. For this reason, he needed to cry out to God that God fulfill the words of God's servant....

The cry of Moshe is like the cry of Eliyahu Hanavi on Mt. Carmel, in that he entered into a trial without God's word, he needed to pray extensively that God will agree with his behavior. And the Torah here mentions that God did as Moshe said to Pharaoh, because God fulfills the words of God's servant, the faithful one of God's house.

אברבנל שמות ז:כו

אבל הנכון בעיני בזה הוא שמושה רבינו מעצמו ומבלי צווי אלהים אמר לפרעה התפאר עלי למתי אעתיר לך וגוי ופרעה השיבו למחר. ולכן פחד משה אלו היה רצון השם יתברך שתתמיד מכת הצפרדעי שבעה ימים כמו שהתמידה מכת הדם ושהוא מהר את הקץ שלא ברשות גבוה ומפני זה הוצרך לצעק אל ה' שיקיים דבר עבדו בזה כמו שהוא ע"י שם דברו ונדרו לעשות לפרעה והוא אמרו על דבר הצפרדעים אשר שם לפרעה רוצה לומר על הדבור ששם משה לפרעה בענין הצפרדעים והוא שיסורו למחר ויהיה על דבר כמו על הדבור והמאמר אשר שם משה לפרעה בענין הסרת הצפרדעים ושכבר יאמר לשון שימה על הדיבור והאמירה כמו שימה בפיהם.

ואלה המשפטים אשר תשים לפנים ורבים אחרים והיתה אם כן צעקת משה כצעקת אליהו בהר הכרמל על ירידת האש על קרבנו שמפני שנכנס באותו נסיון מבלי מאמר השם הוצרך להתפלל הרבה שיסכים השם בדבר ההוא. וזכר הכתוב כאן שעשה השם כדבר משה אשר דבר לפרעה כי עצת מלאכו נאמן ביתו השלים

6) Sefat Emet Shmot 5653

I heard from my Grandfather – that through all of the language that is written about the Makkot, that is how the ten languages of Prayer are created. And this is like the idea that *speech itself* was in exile, and it needed a correction. That is why we need to connect between the (blessing of) *Geulah* (redemption) and *Tefillah* (the Amidah prayer). Because through the leaving of Egypt, the mouths of the Jewish people were opened....

שפת אמת שמות תרנ"ג

שמעתי מפי מו"ז ז"ל כי כל הלשונות שכו' במכות ויצעק משה ויעתר כו'. הוא כי ע"י עשרה מכות ניתקנו עשרה לשונות של תפלה כו'. והוא כענין הנ"ל שהדיבור הי' בגלות והי' צריך תיקון. לכן צריכין לסמוך גאולה לתפלה. כי ע"י יצ"מ נפתח פיהן של ישראל. וז"ש א' שפתי תפתח. וקבעוהו בין גאולה לתפלה כי זה תכלית הגאולה להיות פתיחת פיהם של בני"י. לכן איתא דבשבת א"צ לסמוך גאולה לתפלה כי השבת עצמו הוא בחי' הגאולה ונפתח בו פיהם של בני"י כי שבת סהדותא איקרי'.

7) Exodus 10:21 - 32

Then God said to Moses, "Hold out your arm toward the sky that there may be darkness upon the land of Egypt, a darkness that can be touched."
Moses held out his arm toward the sky and thick darkness descended upon all the land of Egypt for three days.
People could not see one another, and for three days no one could get up from where he was; but all the Israelites enjoyed light in their dwellings.
Pharaoh then summoned Moses and said, "Go, worship God! Only your flocks and your herds shall be left behind; even your children may go with you."
But Moses said, "You yourself must provide us with sacrifices and burnt offerings to offer up to God our God;
our own livestock, too, shall go along with us—not a hoof shall remain behind: for we must select from it for the worship of God our God; and we shall not know with what we are to worship God until we arrive there."
But God stiffened Pharaoh's heart and he would not agree to let them go.
Pharaoh said to him, "Be gone from me! Take care not to see me again, for the moment you look upon my face you shall die."
And Moses replied, "You have spoken rightly. I shall not see your face again"!

וַיֹּאמֶר יְהוָה אֶל־מֹשֶׁה נְטֵה יָדְךָ עַל־הַשָּׁמַיִם וְיְהִי חֹשֶׁךְ עַל־אֶרֶץ מִצְרָיִם וַיִּמָּשׁ חֹשֶׁךְ:
וַיֵּט מֹשֶׁה אֶת־יָדוֹ עַל־הַשָּׁמַיִם וְיְהִי חֹשֶׁךְ־אֲפֹלָה בְּכָל־אֶרֶץ מִצְרָיִם שְׁלֹשַׁת יָמִים:
לֹא־רָאוּ אִישׁ אֶת־אָחִיו וְלֹא־קָמוּ אִישׁ מִמְּוֹתָיו שְׁלֹשַׁת יָמִים וְלֹכֵל־בְּנֵי יִשְׂרָאֵל הָיָה אֹר בְּמוֹשְׁבֹתָם:
וַיִּקְרָא פַרְעֹה אֶל־מֹשֶׁה וַיֹּאמֶר לְכוּ עִבְדוּ אֶת־יְהוָה רַק צֹאנְכֶם וּבָקָרְכֶם יֵצֵאוּ גַם־טֹפְכֶם יֵלְכוּ עִמָּכֶם:
וַיֹּאמֶר מֹשֶׁה גַם־אַתָּה תִּתֵּן בְּיָדֵנוּ זִבְחִים וְעֹלֹת וְעֹשִׂינוּ לַיהוָה אֱלֹהֵינוּ:
וְגַם־מִקְלָנוּ יֵלְכוּ עִמָּנוּ לֹא תִשָּׂא רְפֹסָה בִּי מִמֶּנּוּ נִקַּח לַעֲבֹד אֶת־יְהוָה אֱלֹהֵינוּ וְאֶנְחֵנוּ לֹא־יָדָע מָה נַעֲבֹד אֶת־יְהוָה עַד־בֹּאֵנוּ שָׁמָּה:
וַיַּחֲזֹק יְהוָה אֶת־לֵב פַּרְעֹה וְלֹא אָבָה לְשָׁלַחם:
וַיֹּאמְרוּ לוֹ פַּרְעֹה לָךְ מַעֲלֵי הַשָּׁמַיִם לָךְ אֱלֹהִים רְאוּת פָּנֶי כִּי בָיִים רָאתָ פָנֶי תַּמּוּת:
וַיֹּאמֶר מֹשֶׁה בֵּן דְּבָרְתָ לֹא־אֶסֶף עוֹד רְאוּת פָּנֶיךָ: